

Column Remco Hoekman

OP ACHTERSTAND

Voor het sportvastgoed ligt net als bij andere typen maatschappelijk vastgoed een flinke verduurzamingsopgave. De eigenaren van dit vastgoed staan aan de lat om de benodigde duurzaamheidsmaatregelen door te voeren. Waar het gaat om het sportvastgoed ligt dit eigenaarschap deels bij sportverenigingen. De overheid heeft ter ondersteuning van deze verenigingen diverse subsidieregelingen in het leven geroepen om duurzaamheidsmaatregelen aan te jagen. De afgelopen jaren ging het daarbij om de subsidieregeling Energiebesparing en duurzame energie sportaccommodaties (EDS). Deze regeling liep in 2018 af. Ondanks inspanningen van vele partijen om deze regeling bekend te maken onder de bestuurders van sportverenigingen, bleek uit een peiling van het Mulier Instituut in het voorjaar van 2019, dat maar de helft van de verenigingen met een eigen accommodatie bekend is met deze regeling. Vanaf 2019 is via de subsidieregeling Bouw en Onderhoud Sportaccommodaties (BOSA) een mogelijkheid om energiebesparende maatregelen gesubsidieerd te krijgen. Deze regeling is echter bij twee derde van

de verenigingen met een eigen accommodatie (nog) onbekend. Er is communicatief dus nog wel wat werk te verzetten. Maar het roept ook vragen op over de mate waarin verenigingen zich bewust zijn van en zich richten op de duurzaamheidsaspecten van de sportaccommodaties. Wanneer verenigingen wordt gevraagd wat de aandachtspunten zijn voor de komende jaren, dan wordt maar beperkt gerefereerd aan sportaccommodaties. De meeste aandacht gaat uit naar het werven en behouden van de leden. En dat is zo gek nog niet. Verenigingen zijn er in de eerste plaats voor de leden en om sportactiviteiten te verzorgen voor deze leden. De duurzaamheid van de sportaccommodatie heeft niet de hoogste prioriteit aan de bestuurstafel. Wanneer nagedacht wordt over duurzaamheidsmaatregelen dan blijken de financiën een struikelblok voor verenigingen. Het eigen vermogen van de vereniging moet immers aangesproken worden om de duurzaamheidsmaatregel te bekostigen. Niet alle verenigingen beschikken over voldoende eigen vermogen om de benodigde investeringen te doen. Het aandeel verenigingen

dat voornemens is om op korte termijn duurzaamheidsmaatregelen te nemen, en hiervoor de subsidieregeling te benutten, is als gevolg hiervan relatief laag. Dit is ook te zien in de huidige beperkte uitputting van de subsidieregeling. Waar het oorspronkelijk de verwachting was dat de subsidiepot van BOSA snel uitgeput zou zijn, blijkt begin september nog een derde van de totale pot te resteren voor aanvragen in 2019. Het lijkt erop dat de sportverenigingen onvoldoende in staat zijn om mee te gaan in de voorliggende duurzaamheidsopgave. Ik herken dat ook wel bij de tennisvereniging waar ik voorzitter van ben. Met ledverlichting op de tennisbanen hebben we een eerste stap gezet. Maar het verduurzamen van ons clubhuis is een grote (financiële) opgave. Een opgave die we voorlopig nog voor ons uit hebben geschoven. Landelijk is een vergelijkbaar beeld zichtbaar. Om de sportverenigingen echt mee te krijgen in de verduurzamingsopgave is dus meer nodig. Kleine stapjes worden gezet, maar het is zeer de vraag of dat voldoende is om te voldoen aan de opgave die er ligt. De regeling beter onder de aandacht brengen is een eerste stap vooruit. Maar daarnaast zal ook aandacht moeten zijn voor het agenderen en financieren van de duurzaamheidsopgave. Het eigen vermogen van de sportverenigingen kent immers zijn grenzen. ■

Remco Hoekman is directeur van het Mulier Instituut en verbonden aan de Radboud Universiteit Nijmegen. Meer weten? Stuur uw reactie of vraag naar R.hoekman@mulierinstituut.nl

BIJ DUURZAAMHEIDS-
MAATREGELLEN BLIJKEN DE
FINANCIËN VOOR VERENIGINGEN
EEN STRUIKELBLOK